

Koekjes, knuffels en liefde

María Marta Molina de Monterroso
(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Eva stond op haar tenen. Ze pakte een doos uit de kast.

'Ik heb ze!' zei ze.

Ze deed de doos open. Er zaten kleine kerstfiguurtjes van rode klei in. Ze haalde ze eruit en legde het Kindje Jezus voorzichtig in de kribbe.

Toen was het tijd om de kerstboom te versieren. Eva hielp mama en haar broertje Nefi om kerstverlichting en *manzanilla's* op te hangen. Eva hield van de zoete geur van de kleine

gele vruchten. Toen papa thuiskwam, zeten Eva en Nefi met zijn hulp de ster op de boom.

Eva was blij dat sommige kerstradities dit jaar hetzelfde waren. Al het andere voelde zo anders.

Een paar weken voordien was hun stad in Guatemala door een orkaan getroffen. De hevige regen en wind hadden veel huizen verwoest. Sommige mensen woonden nog steeds in een opvangcentrum. En veel mensen hadden COVID-19 opgelopen.

Normaal gesproken kwamen Eva's tantes, ooms, neven en nichten op kerstavond langs voor een groot feest. Eva en Nefi mochten dan laat opblijven. Ze maakten *ponche* (punch) met hun tantes en speelden met hun neven en nichten. Om middernacht ging iedereen de straat op, stak vuurwerk af en omhelsde vrienden en burens.

Maar dit jaar kon hun familie niet op bezoek komen. En er zouden op kerstavond geen knuffels op straat worden gegeven.

*'Kerstmis zal dit jaar niet hetzelfde zijn',
zei Eva.*

Eva was verdrietig over alle leuke dingen die ze niet kon doen. 'Kerstmis zal dit jaar niet hetzelfde zijn', zei ze.

Papa knikte. 'Het is *inderdaad* anders. Maar mama en ik hebben een idee om je op te vrolijken.'

'Kerstmis draait om geven', zei mama. 'Heb je zin om ons te helpen eten te kopen voor de gezinnen die hun huis in de orkaan zijn kwijtgeraakt?'

'Oké!' zei Eva. Nefi knikte.

Eva en Nefi gingen met mama naar de winkel. Samen deden ze het eten in de tassen. Toen kreeg ze een idee!

'Mama,' zei ze, 'wil je Nefi en mij helpen koekjes te bakken voor de kinderen in het opvangcentrum? We kunnen ze uitdelen als we de boodschappen brengen!'

Mama vond dat een goed idee. Eva, Nefi en mama bakten een paar dagen koekjes. Eva en Nefi stopten de koekjes in kleine plastic zakjes en bonden ze dicht met strikjes. Toen deden ze hun mondkapjes op en gingen ze met mama en papa naar het opvangcentrum waar de gezinnen verbleven.

'Er zijn hier heel veel

kinderen', zei Nefi. 'Hebben we wel genoeg koekjes?'

'Ik hoop het. Laten we samen even bidden', zei Eva. Ze deden hun ogen dicht. Eva bad zachtjes: 'Hemelse Vader, help ons alstublieft zodat iedereen hier uw liefde kan voelen.'

De kinderen in het opvangcentrum stonden in een lange rij. Eva en Nefi gaven alle kinderen een zakje koekjes. Ze hadden genoeg voor iedereen!

Toen ze naar huis liepen, was Eva niet meer verdrietig. Ze had een grote glimlach op haar gezicht. Op kerstavond kon ze haar vrienden geen knuffels geven. Maar elk zakje koekjes was als een knuffel uit haar hart. ●

Dit verhaal vond plaats in Guatemala.

Ga naar pagina 38 voor een koekjesrecept uit Guatemala!

Eva en Nefi spreken een taal die Q'eqchi' heet. Ze zijn blij dat er in Cobán, vlak bij hun huis, een nieuwe tempel wordt gebouwd!

ILLUSTRATIES: JIMMY HOLDER